

Dette Forhold førte flere Gange til Uenighed mellem ham og hende, men saa stor var hendes Indflydelse over Børnene, at de oftest fulgte hendes Raad.

Katharina overlevede sin Mand i 6 Aar, men det blev Aar fulde af Uro og Bekymring. Allerede samme Aar Luther var død, brød Krigens ud mellem den tyske Kejser og den evangeliske Læres Tilhængere, og Kåthe maatte flygte med sine Børn fra Wittenberg. Hun tænkte et Øjeblik paa at søge Tilflugt hos den danske Konge, men maatte opgive det; senere efter at hun igen var vendt tilbage til sit Hjem, maatte hun flere Gange i sin Nød bede om Hjælp hos *Kristian d. 3.* Der findes i Rigsarkivet i København tre Breve fra hende, skrevne i dette Øjemed.

Hun døde i Aaret 1552 i Byen *Torgau*, hvor hun var flyttet hen med sine Børn. Hun bevarede sin Tro urokkeligt til det sidste. Et af hendes sidst udtalte Ønsker var, at hun maatte „hænge ved Kristus som en Burre ved Klæderne“.

Filip Melanchton sagde i sin Mindetale over hende.

„Stor Utak har hun høstet hos mange, ofte er hun bleven skammelig skuffet af dem, fra hvem hun maatte vente Velgerninger paa Grund af hendes Mands overordentlige Fortjenester af Kirken.“

Et endnu skønnere Minde har dog hendes Husbond sat hende i disse Ord: „Den højeste Naade fra Gud er at have en from, venlig og gudfrygtig Ægtefælle, med hvem Du lever i Fred, og til hvem Du tør betro al Din Ejendom, og hvad Du har, ja Dit Lægeme og Liv.“

En saadan Hustru var — *Katharina von Bora*. —

(Efter *G. Jørgensen*: „Luther og hans Tid“).

De 300 Garanter.

—o—

Det er første Gang i Dansk Kvindesamfunds Historie, at Medlemmer uopfordret, alene tilskyndet af deres Kærlighed til Foreningen og dens Blad, gør et Forsøg paa at tilvejebringe et aarligt Bidrag til Forebyggelse af en Krise, hvor Valget kommer til at staa mellem en Kontingentforhøjelse til Fælleskassen af mindst en Krone eller Indskrænkning af Virksomheden udad til og Opgivelse af Bla-

det, som gennem 32 Aar har været Herald for Kvindesagens Idé her i Landet og Sambaand mellem Medlemmerne.

Fællesstyrelsen og Redaktionen har længe med Ængstelse set denne Krise nærme sig; thi en Forhøjelse af Kontingentet over hele Linjen vilde følelig ramme dem, paa hvem Krigens voksende Tryk i Forvejen tungt hviler, og maaske tvinge dem ud af vore Rækker, som saavist ingen Formidskelse taaler, og Opgivelse af Bladet og Indskrænkning af vor Virksomhed paa et Tidspunkt, hvor begge har kæmpet sig frem til en Betydning som aldrig før, det vilde være ensbetydende med Selvmord.

Derfor kom Opraabet fra Garantudvalget som Manna fra Himlen, og selv om man kunde synes, at Redaktionen, der efter Garantudvalgets Ønske skal raade over Halvparten af den Kapital, som stilles i Udsigt, af Beskedenhed burde holde sig tilbage fra at give Opraabet sin Tilslutning, saa staar der i Øjeblikket saa meget paa Spil, at vedblivende Taushed fra dens Side vilde være falsk Beskedenhed. Det er jo da endelig heller ikke Redaktionen, som skal garanteres — det er Dansk Kvindesamfunds Blad.

En Fortegnelse andetsteds i Bladet over, hvor højt Udgifterne under Krigens er steget, vil overbevise Læserne om, at det kan komme saa vidt, at det er Bladets Eksistens det gælder, det Blad, som under skiftende Redaktioner gennem 32 Aar har kæmpet Kvindesagens Idé frem her i Landet uden nogensinde at gaa paa Akkord. Det Opraab, Garantudvalget har sendt udover Landet, er i Virkeligheden — det kan alle vi vidne, som kender Forholdet i Øjeblikket — ikke mindre end et Nødraab. Overfor en saadan Kendsgerning maa alle personlige Hensyn vige, — Redaktionen, Forbliven hverken skal eller maa garanteres, den sidder ikke en Dag længere, end Medlemmerne ønsker det, men den Dag, Bladet maa gaa ind, stryger D. K. sit Flag i Offentlighedens Øjne. — Hvis denne Mulighed ikke kan kalde 300 Forkæmpere frem i Skranken, da er det ikke stort bevendt med Kvindernes Sammenhold. Men de vil komme disse 300 frivillige; vi føler os fuldt og fast overbevist derom; de vil ikke lade den lille tapre Skare i Stikken, som med saa megen Tro og Tilid sendte sit Raab ud til Medlemmerne; de vil forstaa, at et Tilbagetog her

er utænkeligt og møde op alle som en inden d. 15. December og gøre den Dansk Kvindesamfunds Navnedag til en ny Hædersdag i vor Historie.

Redaktionen.

Arbejdsløshedsudvalget af 1917.

Der er i Øjeblikket stor og stigende Arbejdsløshed, ogsaa mellem Kvinder.

Arbejdsløshedsudvalget af 1917, der i Foraaret blev nedsat af Danske Kvinders Nationalraad, Dansk Kvindesamfund og Kristelig Forening for unge Kvinder, har til Formaal at søge at hjælpe de arbejdsløse Kvinder med om mulig at finde Arbejde, og hvis dette under de forhaandenværende Forhold viser sig ugerligt, da paa anden Maade at række dem en hjælpende Haand.

Denne Opgave løses vistnok bedst lokalt, saaledes at der paa de Steder, hvor der er eller truer Arbejdsløshed, dannes lokale Afdelinger af Arbejdsløshedsudvalget med Repræsentanter for de forskellige Kvindeorganisationer; naturligst vilde det vel være, om Dansk Kvindesamfund og K. F. U. K.s Kredse, hvor saadanne findes, tog Initiativet, selvfølgelig i Samarbejde med kvindelige Arbejderorganisationer paa Stedet, om saadanne findes.

Der findes alt stedlige Arbejdsløshedsudvalg i København, Vejle og Lyngby.

Københavnsafdelingen har i Sommer haft Skræddersyningskursus og Kolonihaver for en Del arbejdsløse Kvinder og vil nu til Vinter igen søge at indrette Undervisning af forskellig Art. Tillige er der oprettet et gratis Oplysningskontor (Sct. Pederstræde 19).

Saadanne Oplysningskontorer vil sikkert kunne gøre en Del Gavn ogsaa i Provinsen. De bør have som Hovedformaal at hjælpe til at finde Arbejde, der er, bl. a. gennem Samarbejde med de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, hvor saadanne findes. Et Par opfindsomme og energiske Kvinder i Spidsen for et saadant Kontor kan gøre meget, og blev der vakt Interesse i Byen for Virksomheden, vil det sikkert vise sig, at mange vil have Vilje og Evne til at være med at sætte Arbejde i Gang.